

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 6. 2019, č. j. 17 A 17/2018-44,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2017, č. j. 14372/17/OSD, Městský úřad Stod (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 S., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, a z přestupku podle §125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 pro porušení § 6 odst. 8 téhož zákona, za což mu uložil pokutu 6 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a stanovil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedených přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 19. 6. 2017 v 9:44 hod řídil vozidlo X, RZ X na silnici I. třídy č. 26 z obce Holýšov ve směru na Stod rychlostí 154 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení 3 %), ačkoli nejvyšší dovolená rychlost je v tomto úseku stanovena na 90 km/h, a při následné silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz. Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2018, č. j. PK-DSH/196/18, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl.

[2] Krajský soud především neshledal důvodnou námitku, dle které nebylo změřeno vozidlo žalobce. Uvedl, že dokazování provedené v tomto směru výsledkem zasahujícího policisty,

oznámením přestupku, záznamem z rychloměru a fotografiemi ze silniční kontroly považoval za dostatečné. Jak uvedl vyslechnutý svědek, hlídka měla vozidlo žalobce od změření do jeho zastavení stále na dohled. Pro závěr, že na snímku z měření je vozidlo žalobce, tedy není nutné, aby na něm byla čitelná registrační značka nebo viditelný polep na vozidle. Pro nadbytečnost krajský soud neprovedl navržené důkazy porovnáním snímku pořízeného policistou a fotografie z měření, ani výslech spolujezdce.

[3] Dále krajský soud dále nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím správnost provedeného měření. Skutečnost, že se záměrný kříž nenachází zcela na vozidle, totiž automaticky neznamená, že měření neproběhlo správně, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27. Ostatně, i z vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) ze dne 27. 11. 2015, předloženého žalobcem v jiném řízení, vyplývá, že rychlost vozidla byla změřena správně, ačkoli záměrný kříž leží částečně na vozovce. I přesto, že v projednávané věci se záměrný kříž nachází jen zčásti na levém okraji vozidla, tedy nebyla správnost měření zpochybněna, a to zejména proto, že na snímku není žádné jiné vozidlo, kterému by mohla být změřená rychlost přiřazena.

[4] Co se týče žalobcem navrhovaných důkazů stran prokázání možnosti výskytu jevu *slip effect* (návrh na provedení vyšetřovacích pokusů podle reportáží redaktorů BBC a Daily Mail a vypracování znaleckého posudku), krajský soud konstatoval, že pokusy zahraničních redaktorů nemohou mít vliv na platnost měření na území ČR. Ve věci je rozhodující platný ověřovací list, který je součástí správního spisu a který prokazuje, že měřicí zařízení (MicroDigiCam LTI) je možné použít k měření rychlostí vozidel v ČR. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností dokazováním provedeným ve správním řízení, odmítl krajský soud pro nadbytečnost také návrh na provedení důkazu výsledkem druhého policisty a spolujezdce (ten byl nadto nesprávně označen, což svědčí o účelovosti tohoto důkazního návrhu). Ze stejných důvodů neprovedl krajský soud jako důkaz ani výslech žalobce, neboť ten měl dostatek příležitostí dostavit se k jednání u správního orgánu či soudu a své stanovisko k věci uvést.

[5] Důvodná není podle krajského soudu ani námitka nepřezkoumatelnosti závěrů týkajících se zohledňování odchylky měření 3 km/h, respektive 3%. Povinnost zohlednit tuto odchylku při rychlostech do 100 km/h totiž vyplývá z Opatření obecné povahy ČMI v Brně ze dne 19. 5. 2010.

[6] Krajský soud se také neztotožnil s námitkami týkajícími se nedodržení návodu k obsluze rychloměru. Podle tohoto návodu lze měřit až na vzdálenost 400 m, přičemž v posuzovaném případě bylo měřeno v rámci povoleného rozsahu. Proto by bylo nadbytečným provádět dokazování za účelem zjištění, jaké důsledky na přesnost může mít nedodržení optimální vzdálenosti 140 m. V rámci celého povoleného rozsahu měření, tj. až do vzdálenosti 400 m, jsou totiž možné nepřesnosti korigovány právě obecně uplatněnou odchylkou měření. Z návodu také nevyplývá, že by bylo nutno měřit pod nulovým úhlem, tj. stát s měřicím zařízením uprostřed jízdního pruhu, v němž je prováděno měření. Z výpovědi policisty vyplynulo, že hlídka stála podél silnice asi 3 m od čáry krajnice a že radar byl umístěn v souladu s návodem k obsluze. Skutečnost, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, byla podle krajského soudu dostatečně prokázána též výpovědí svědka a oznámením o přestupku.

[7] Krajský soud se neztotožnil ani s dalšími námitkami žalobce týkajícími se zejména způsobu měření rychlosti, neurčitosti výroku rozhodnutí městského úřadu, neprokázání přestupku nepředložení řidičského průkazu a uložené sankce.

pokračování

[8] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že krajský soud aproboval rozhodnutí žalovaného, které se neopírá o řádně zjištěný skutkový stav (nedostatky měření). Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní litery ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud vyjádřil pouze k jeho námitce, že nebyla prokázána totožnost změřeného vozidla a vozidla stěžovatele, neboť na snímku měřeného vozidla není viditelný reklamní polep a čitelná registrační značka. Krajský soud zcela pominul, že stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, protože městský úřad neuvedl, jakou úvahou dospěl k závěru, že z fotodokumentace je patrné, že se jedná o vozidlo žalobce, když na snímku z měření není vidět ani polep ani registrační značka. Ani krajský soud se s touto argumentací nevyřádal, zejména nezdůvodnil, jak z výsledku policisty, oznámení o přestupku, záznamu z rychloměru a fotografie ze silniční kontroly dovodil, že radar zachytil právě vozidlo stěžovatele; k tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 64/2019-28, a náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08.

[10] Krajský soud se podle stěžovatele nevyřádal ani s námitkou, že nevyhověním návrhu na provedení důkazu výsledkem spolujezdce bylo porušeno stěžovatelovo právo na dosažení výsledku svědka ve svůj prospěch podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“); k tomu stěžovatel v žalobě odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63.

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že se krajský soud nezabýval ani námitkou, dle které správní orgán nedostatečně odůvodnil hodnocení důkazů a při jejich hodnocení nerespektoval presumpci neviny – neuvedl totiž žádné indicie o snížené věrohodnosti tvrzení stěžovatele. Správní orgán nezohlednil ani fakt, že věrohodnost vyslechnutého policisty snižuje již to, že na snímku z měření není vidět reklamní polep vozidla. Krajský soud také opomněl výtku, že správní orgán nijak neodůvodnil neprovedení výsledku druhého policisty, a že vyslechnutý policista vypovídal ve svém zájmu.

[12] Stěžovatel v žalobě také namítal, že správní orgán neprokázal své tvrzení, dle kterého bylo-li vozidlo změřeno, muselo měření proběhnout správně; k tomu stěžovatel odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33, bod [21]. Krajský soud se ovšem vyjádřil jen k tomu, že se záměrný kříž nenachází zcela mimo vozidlo. Zcela opomenul další žalobní námitky, a to, že podle vyjádření ČMI je neplatné každé měření, kde se záměrný kříž nachází již jen zčásti mimo vozidlo a že toto vyjádření účinně zpochybnilo provedené měření. Krajský soud nadto nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že záměrný kříž se zčásti nachází na měřeném vozidle; tato otázka je přitom v daném případě sporná.

[13] Stěžovatel od počátku tvrdí, že snímek z měření je značně nestandardní, neboť z něj není zřejmé, zda se alespoň střed záměrného kříže nachází na vozidle. K tomu také namítal, že byla překročena doporučená vzdálenost pro měření a že nebyl dodržen předepsaný úhel měření. I přes tyto námitky krajský soud i správní orgány zaujaly názor, že měření proběhlo správně a stěžovateli znemožnily dosáhnout dalšího dokazování. Jejich postup svědčí o tom, že od počátku byly rozhodnuty shledat stěžovatele vinným a argumentaci stěžovatele

hodnotily jako marný pokus dosáhnout prekluze či zproštění viny. To je v rozporu s principem presumpce nevin. Stěžovateli bylo sice formálně umožněno navrhnout důkazy svědčící o nesprávném měření (s odkazem na dokumenty BBC a Daily Mail stěžovatel navrhol provedení vyšetřovacího pokusu a zpracování znaleckého posudku k prokázání výskytu tzv. *slip effectu*), respektive o tom, že nebylo změřeno jeho vozidlo, tyto návrhy však byly odmítnuty pro nadbytečnost, a stěžovatel tak nemohl prokázat pravdivost svých tvrzení ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40.

[14] Vypořádání argumentace týkající se vzniku jevu *slip effect* a zdůvodnění odmítnutí stěžovatelových důkazních návrhů považuje stěžovatel za nedostatečné. Rychloměr použitý v odkazovaných reportážích je od stejného výrobce jako rychloměr použitý při měření v nyní projednávané věci, lze proto legitimně předpokládat, že ke zmíněnému efektu bude docházet také u tohoto měřicího zařízení; tuto skutečnost proto bylo nutné ověřit. Argument krajského soudu, že měřicí zařízení bylo ověřeno a schváleno k použití na území ČR, neprokazuje, že ke *slip effectu* nemohlo dojít; i rychloměry použité v dokumentech BBC a Daily Mail byly ověřeny příslušnými autoritami ve Velké Británii a USA. Stěžovatel v této souvislosti krajskému vytýká, že neprovedl navrhované důkazy k prokázání, zda došlo ke *slip effectu*, zda je vadou měření rychlosti, pokud se záměrný kříž nenachází zcela na vozidle, a zda je rychloměr schopen odhalit jakoukoli vadu měření (zejména *slip effect*).

[15] Krajský soud se podle stěžovatele nevyjádřil ani k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský úřad neuvedl, z jakého podkladu vychází jeho úvaha, že případné nepřesnosti měření jsou korigovány odchylkou 3 km/h, respektive 3 %. Krajský soud k tomu jen konstatoval, že v rámci povoleného rozsahu do 400 m jsou možné nepřesnosti korigovány zmíněnou odchylkou. Dopustil se tak stejného pochybení, které stěžovatel vytýkal správním orgánům.

[16] Výše uvedený názor je nadto nesprávný, neboť odchylka neslouží ke korekci nepřesností vyvolaných nedodržením návodu, ale ke korekci nepřesností vyplývajících z provozních podmínek (teplota, tlak apod.).

[17] Krajský soud se také nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského úřadu spočívající v tom, že městský úřad nijak neodůvodnil, proč není nutné dodržovat nulový úhel a z jakých podkladů to dovodil. Městský úřad sice odkazoval na certifikát rychloměru, ten však nebyl proveden jako důkaz.

[18] Stěžovatel konečně krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal také s mnoha dalšími žalobními námitkami a že jeho postup neodpovídá podrobnosti, rozsahu a závažnosti žaloby. Námitky, kterými se krajský soud zabýval, jen stručně negoval, aniž by přesvědčivě odůvodnil, z jakých důvodů je považuje za nedůvodné. Vylíčení, které konkrétní námitky, krajský soud takto opomněl nebo nesprávně posoudil, považuje stěžovatel za nadbytečné a nehospodárné.

[19] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[23] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje.

[24] Stěžovatel na několika místech kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s jeho námitkami zpochybňujícími přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí městského úřadu. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud se výslovně nevyjádřil k tomu, zda tato rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, závěr, že tomu tak v dané věci není, však učinil implicitně tím, že se vypořádal s věcnými námitkami týkajícími se především nedostatečně zjištěného skutkového stavu (totožnost vozidla, vady měření). Jak již bylo výše zmíněno, nepřezkoumatelnost rozhodnutí je objektivní překážkou, která znemožňuje jeho věcný přezkum. Jestliže tedy krajský soud tyto žalobní námitky vypořádal, shledal také, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu meritorního přezkumu způsobilé.

[25] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani pro nedostatečné vypořádání námitek týkajících se totožnosti vozidla na snímku z rychloměru a vozidla žalobce na fotografii ze silniční kontroly. Tuto argumentaci vypořádal krajský soud na str. 6 v bodu 13. svého rozhodnutí, kde konstatoval, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno právě u vozidla, které řídil žalobce. Policisté totiž vozidlo bezprostředně po změření zastavili, přičemž od okamžiku změření tohoto vozidla do jeho zastavení je měli stále na očích. Z tohoto důvodu považoval krajský soud dokazování provedené oznámením přestupku, záznamem z rychloměru, fotografiemi ze silniční kontroly a výsledkem jednoho ze zasahujících policistů za dostatečné. Odůvodnění napadeného rozsudku poskytuje dostatečnou a přezkoumatelnou odpověď na uvedené žalobní námitky, a je z něj zřejmé, proč krajský soud považoval stěžovatelovu argumentaci o záměně vozidel za lichou.

[26] Totéž platí i pro posouzení námitek týkajících se hodnocení důkazů správními orgány, neprovedení výsledku stěžovatelova spolujezdce a druhého policisty. Jak již bylo uvedeno, krajský soud shledal rozsah dokazování provedeného za účelem ztotožnění vozidla žalobce s měřeným

vozidlem dostatečným. Vzhledem k tomu, že skutkový stav tak, jak byl městským úřadem zjištěn, měl oporu v provedených důkazech, považoval krajský soud další dokazování v tomto směru za nadbytečné (viz bod 13. napadeného rozsudku).

[27] Krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal i s dalšími výtkami stěžovatele zpochybňujícími dodržení návodu k obsluze rychloměru a správnost měření. K tomuto okruhu námitek se vyjádřil v bodech 14. až 20. napadeného rozsudku, kde i s odkazem na důkaz, jehož se dovolával stěžovatel (vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015), konstatoval, že není vadou měření, pokud se záměrný kříž na snímku z měření nachází zčásti na vozovce a zčásti na levém okraji vozidla, a to zejména proto, že na fotografii není žádné jiné vozidlo, kterému by mohla být změřená rychlost přiřazena. Skutečnost, že záměrný kříž leží jen částečně na levé straně vozidla, krajský soud dovodil přímo z fotografie pořízené měřicím zařízením, což vyplývá z bodu 14. napadeného rozsudku (pozn. soudu: o levou stranu vozidla se zde jedná z pohledu policistů obsluhujících rychloměr při měření rychlosti čelně – na příjezdu; ve skutečnosti se jedná o pravý bok vozidla).

[28] Co se týče argumentace možným výskytem jevu *slip effect* a s ní souvisejících důkazních návrhů, Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek i v tomto směru za řádně odůvodněný. Krajský soud především připomněl, že spáchání přestupku, jakož i správnost měření, má za dostatečně prokázané záznamem z radaru, výpovědí policisty a platným ověřovacím listem měřicího zařízení. Další dokazování (vyšetřovacími pokusy, znaleckým posudkem, výpovědí druhého z policistů či spolujezdce) považoval proto za nadbytečné a v případě vyšetřovacích pokusů dle dokumentů BBC a Daily Mail za irelevantní. V této souvislosti je nutno také poukázat na skutečnost, že totožnou argumentaci používá zástupce stěžovatele opakovaně v mnoha jiných obdobných řízeních (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018-34, a ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, a tam citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Tato jeho argumentace přitom již byla jako nedůvodná a nevěrohodná judikaturou kasačního soudu opakovaně vyvrácena. Za této situace není vadou, pokud se krajský soud takovými námitkami zabýval stručně, reagoval na jejich celkovou podstatu, nikoliv na každý dílčí argument, případně v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudky tohoto soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, či ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017-28). S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že míra podrobnosti argumentace krajského soudu je přiměřená povaze předmětných žalobních námitek.

[29] Výše uvedený závěr lze vztáhnout i na další námitky stran nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatečné vypořádání argumentace týkající se zohledňování toleranční odchylky měření a dodržení nulového úhlu. K nutnosti odečíst od naměřené rychlosti 3 km/h při rychlosti do 100 km/h a 3 % při rychlosti přesahující tento limit se krajský soud vyjádřil v bodu 18. svého odůvodnění, kde uvedl, že povinnost zohlednit tuto odchylku vyplývá z Opatření obecné povahy ČMI v Brně ze dne 19. 5. 2010. Ostatně skutečnost, že řidičům je od změřené rychlosti odečtena hodnota 3 km/h, respektive 3 %, a že tato odchylka je zohledňována v jejich prospěch, je právnímu zástupci stěžovatele nepochybně dobře známa mimo jiné proto, že je opakovaně potvrzována judikaturou kasačního soudu (viz například rozsudky ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018-57). K otázce nutnosti dodržení nulového úhlu se krajský soud vyjádřil v bodu 20., kde poznamenal, že nic takového z návodu k obsluze rychloměru nevyplývá (k tomu srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 As 105/2019-36).

[30] Z hlediska vypořádání ostatních, stěžovatelem blíže nekonkretizovaných, žalobních námitek (viz bod [18] tohoto odůvodnění), považuje kasační soud rozhodnutí krajského soudu

pokračování

i v tomto ohledu za plně přezkoumatelné. Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný; z jeho odůvodnění je zřejmé, proč krajský soud považoval žalobní námitky za nedůvodné. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[31] Stěžovatel dále zpochybňoval správnost provedeného měření s poukazem na možnost vzniku *slip effectu* a krajskému soudu vytýkal neprovedení jím navrhovaných důkazů, *de facto* tedy namítal vady ve zjišťování skutkového stavu správnými orgány, které neodstranil ani krajský soud [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatelova procesní obrana se jak ve správním, tak následném soudním řízení vyznačuje zjevnou vnitřní rozporností. Stěžovatel totiž na jedné straně tvrdí, že vozidlo na snímku z měření není jeho, tj. že policisté nenaměřili překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžovateli, nýbrž jinému řidiči, na straně druhé zpochybňuje správnost tohoto měření, které se ovšem – optikou prve uvedených námitek – mělo týkat zcela jiného vozidla. Z tohoto pohledu se polemika stěžovatele ohledně pravděpodobnosti výskytu *slip effectu*, dodržení návodu k obsluze rychloměru (dodržení nulového úhlu a doporučené vzdálenosti 140 m) a polohy záměrného kříže na snímku z radaru jeví jako účelová. Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že přestupek stěžovatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 64 km/h byl spolehlivě zjištěn provedeným dokazováním, a to záznamem z radaru, platným ověřovacím listem, oznámením přestupku, fotografiemi ze silniční kontroly a výsledkem policisty. Není přitom pravda, že městský úřad neprovedl důkaz ověřovacím listem rychloměru; z rozhodnutí městského úřadu (str. 3) se podává pravý opak. Z těchto důkazů bez důvodných pochybností vyplývá, že radar zachytil právě vozidlo stěžovatele, u něhož naměřil – po zohlednění odchytky 3 % – rychlost 154 km/h, a že toto vozidlo řídil stěžovatel, neboť policisté bezprostředně po změření rychlosti toto vozidlo zastavili a při silniční kontrole jako řidiče ztotožnili stěžovatele.

[32] Důvodná konečně není ani námitka nesprávného posouzení smyslu zohledňování odchytky 3 km/h, respektive 3 %, u prováděného měření. Se stěžovatelem lze sice souhlasit v tom, že uvedená tolerance neslouží ke zhojení chyb měření vyvolaných nesprávným použitím rychloměru, nýbrž ke korekci změn vyvolaných například povětrnostními podmínkami, tuto skutečnost ovšem nezpochybnil ani krajský soud. Ten pouze konstatoval, že měřeno bylo v rámci povoleného rozsahu měření do 400 m, v němž jsou možné nepřesnosti korigovány právě zmíněnou odchylkou; porušení návodu k obsluze přitom v dané věci nezjistil. K tomu lze dodat, že důvod, pro který je naměřená rychlost snížena o předepsanou hodnotu, je pro posouzení nyní projednávané věci zcela irrelevantní. Stěžovatel totiž nezpochybňuje vlastní výsledek měření, tj. naměřenou rychlost 154 km/h, a netvrdí ani, že měla být zohledněna jiná odchylka. Uvedená námitka tak postrádá jakýkoliv argumentační potenciál ve prospěch obhajoby proti obvinění z předmětného přestupku; jeví se proto jako zcela účelová.

[33] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[34] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu